

KAPITOLA JEDNA

Carnelian, Kalifornie...

Z VOZÍKU NA PRÁDLO KAPALA na zem krev.

Ambrose Drake se chytil jednou rukou zdi, aby se udržel na nohou. Znovu se ocitl v podvodním světě, což znamenalo, že opět sní. Ze všech sil se snažil soustředit na zářivou auru postavy tlačící vozík k otočným dveřím na druhém konci chodby. Vypadá snad takhle duch?

„Co se to děje?“ zamumlal.

Ta slova z něj vyšla v nesrozumitelné, chraplavé změti, jež nejspíš nedávala smysl, tedy pokud by se mu je podařilo vyslovit nahlas. Bylo těžké mluvit pod vodou. Domníval se, že už se dokáže vyznat v podivné atmosféře tady dole pod hladinou, ale buď si to jen nalhával, nebo se vrátil o krok zpátky, protože dnes v noci se sotva dokázal udržet na nohou.

A proč vůbec stojí? Měl by ležet v posteli.

Sakra. Je snad zase náměsíčný? To nebylo dobré. Znamenalo to, že se ty noční můry a halucinace zhoršují. Poznává ale člověk, že je náměsíčný? Neznělo to příliš logicky. Pokud si uvědomoval, že chodí ve spánku, znamenalo to, že je vzhůru. Nebo ne?

Nebo to znamenalo, že člověk překročil okraj přičetnosti a zřítíl se do propasti? Možná že se jeho nejděsivější noční můra právě stala jeho novou realitou.

Rachocení gumových koleček na kachličkové podlaze ho rozptylovalo. Zářící postava tlačící vozík se soustředila na svůj úkol a zrychlovala krok. Za pár vteřin vozík a duch zmizeli v otočných dveřích. Zdálo se, že ta postava zaslechla otázku a zareagovala na ni tím, že co nejrychleji vyklidila scénu – což vedlo k dalšímu znepokojujícímu závěru. Možná že ten duch s vozíkem na prádlo, který za sebou nechával na podlaze cestičku z kapiček krve, byl skutečný. Člověk si nikdy nemohl být jistý, když v tom vězel takhle hluboko.

„Jsem vzhůru, nebo spím?“ zamumlal. „Existuje jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

Spustil ruku ode zdi, odsunul halucinace a podařilo se mu ujít dalších pár kroků dopředu. Jeho postup komplikoval fakt, že se chodba topila v podvodních stínech. Konečně mu došlo, co je tu špatně. Okno v jeho mysli bylo otevřené. Tím se vysvětlovalo, proč viděl zářícího ducha tlačícího prádelní vozík.

„Tohle vážně nepotřebuju.“

Musel vynaložit jisté úsilí, ale podařilo se mu vypnout svůj zrak, jímž četl aury. Teď už zase používal jen své normální smysly. Tajemné, mlhavé stíny zmizely. Chodba byla náhle osvětlena září ze stropních světel.

Fajn, tohle se mu nezdálo a okno bylo zavřené, ovšem něco bylo hodně špatně. V jeho ložnici přece žádná stropní světla nebyla.

Přívál hrůzy mu vyslal přes smysly záblesk paniky. Vyšel totiž hlavními dveřmi svého domu a vstoupil do neznámé budovy. Ta zatracená náměšičnost ho jednou zabije. Napadla ho další děsivá myšlenka – je jenom ve spodním prádle? Prosím, ať se neprocházím na nějakém podivném místě jenom ve spodkách.

Přiměl se sklopit zrak a nesmírně se mu ulevilo, když zjistil, že má na sobě kalhoty od pyžama. Nebo pořád ještě sní?

„*Sakra. Vzbud' se. Vzbud' se.*“

Tentokrát si byl jistý, že promluvil nahlas. Zvuk jeho vlastního hlasu byl uklidňující. Vytáhl ho zpátky na hladinu. Promnul si oči a snažil se zorientovat mezi bílými zdmi chodby a studenými bílými dlaždicemi dole.

Spánková laboratoř.

Zamlžená vzpomínka na něj vyskočila a přivedla s sebou příval polouklidňující reality. Tráví noc v Carnelian-ském spánkovém institutu ve snaze získat kontrolu nad svými nočními můrami. Měl by být v posteli. A k jeho tělu by měla být připojena spousta drátů. Co dělá k sakru tady venku na chodbě?

Ten křik.

Zaslechl křičet nějakou ženu. Proto stojí bos na chodbě. Odpověď na tu záhadu se nacházela ve vozíku na prádlo. Musí ho najít a podívat se dovnitř.

Vrávoravě ušel dalších pár kroků a téměř ztratil rovnováhu. Potíž udržet se na nohou pro něj byla novinka. Svoje rychlé reflexy a výbornou koordinaci bral vždycy jako samozřejmost. Po tom období před osmi měsíci, na které si nepamatoval, se vlastně obojí zlepšilo. Jeho spací návyky šly k čertu, ale byl rychlejší a hbitější než kdy dřív. Dnes v noci však musel vynaložit veškerou sílu vůle, aby se udržel na nohou.

Ustálil se, ale náhlá změna postavení ho přinutila znovu sklopit zrak. Tentokrát spatřil karmínový potůček vytékající zpod zavřených dveří jednoho z pokojů. Možná pořád sní. A je stále náměsíčný.

Aby tu teorii otestoval, sklonil se, aby si tu krev lépe prohlédl.

„Pane Drakeu, proč jste vstal z postele?“

Strohý mužský hlas mu byl povědomý. Doktor Conrad

Fenner, ředitel institutu. Zněl opravdu znepokojeně. Po-
plašeně. Rozzlobeně.

Zaskočený Ambrose úplně ztratil rovnováhu a přepadl
dopředu. Zřítíl by se rovnou na obličej, kdyby mu koneč-
ně nenaskočily reflexy. Už bylo na čase.

Přistál na jedné dlani a koleni a instinktivně se začal
zvedat zpátky na nohy. Prsty mu uklouzly na malé kalu-
ži krve.

„Vstaňte, pane Drakeu,“ nařídil Fenner. „Tady nemáte
co dělat. Musíme vás dostat zpátky do pokoje.“

„Něco se stalo,“ vyrazil ze sebe Ambrose hlasem o něco
silnějším než ochraptělý šepot. „Slyšel jsem ženský křik.“

„Ne, neslyšel,“ namítl Fenner. „Zdá se vám sen. Jste
náměsíčný. Tak, dovolte mi, abych vám pomohl.“

Ambrose mu chtěl povědět o krvi na podlaze, ale byl
přerušen ostrým bodnutím v rameni.

„Co to je?“ zamumlal.

Chtěl se ještě na něco zeptat, řítíl se však zpátky
do hlubin a tentokrát tam nebyly žádné stíny. Ani žád-
né světlo. Smysly mu přemohla obrovská slabost. Matně
si uvědomoval, že ho Fenner pobízí, aby vstal, a vede ho
zpátky do jeho pokoje.

„Rychle,“ vyštěkl Fenner. „Neunesu vás.“

Pak už Ambrose věděl jen to, že seděl schoulený v ně-
jakém křesle. Fenner se nad ním skláněl a rychle mu čis-
til ruku, tu, která mu uklouzla na karmínovém pramínku.

„Krev na podlaze,“ vyhrkl Ambrose. Zíral na svoje
prsty, ale rudé skvrnky už neviděl.

„Nebyla tam žádná krev,“ namítl Fenner. Jeho autori-
tativní tón byl plný vzteku a úzkosti. „Byl to jenom sen,
pane Drakeu. Věřte mi, ráno si nebudete nic pamatovat.“

Když skončil, pomohl Ambroseovi vstát z křesla a do-
klopýtat do postele.

Temnota se rychle blížila, ale Ambroseovi se podařilo
ještě jednou otevřít okno ve své mysli. Fennerova aura

zapulzovala způsobem, který naznačoval, že říká pravdu. Byl si jistý, že si Ambrose nebude pamatovat na to, co se dnes v noci stalo.

„Nějaká žena křičela,“ řekl Ambrose, ne protože by se domníval, že o tom Fennera přesvědčí, ale protože doufal, že na to díky opakování nezapomene. „Nějaká žena křičela. Nějaká žena křičela.“

„Byl to jenom sen,“ trval Fenner na svém. „Na chvíli jste byl náměsíčný. Nic víc. Na žádnou křičící ženu si pamatovat nebudete.“

Poslední věc, kterou Ambrose spatřil, než se zřítíl do oceánského příkopu, byl malý světelný indikátor kamery namířené na postel. Zářil krvavou červení. To je dobře, pomyslel si. Ráno se díky tomu videozáznamu dozví pravdu.

Pokud se probudí.

KAPITOLA DVĚ

Carnelian, Kalifornie. O šest týdnů později...

HADI SE VYVALILI ZE STARÉHO SCHODIŠTĚ, svíjeli se a natahovali, pátrali po kořisti. Prsty Pallas Llewellynové létaly po stránce skicáře. Musela pracovat rychle. Nemohla riskovat a prodlévat v transu příliš dlouho. Bylo to jako zřítit se do snu – v tomto případě noční můry – bylo to zajímavé místo na návštěvu, ale člověk by na něm nechtěl žít. V poslední době se nejvíc bála toho, že vklouzne do svého druhého vidění a zůstane tam uvězněná.

A přesto se teď pravidelně stávalo, že nedokázala odolat, aby nezapojila svůj vylepšený zrak. Potřebovala vidět obrazy ukryté v malých energetických bouřích, na něž často narazila.

Transy s automatickou kresbou začínala ovládat čím dál lépe, přinejmenším si říkala, že je má pod kontrolou. Když používala svůj druhý zrak, viděla různé věci, občas děsivé – například hady slézající ze schodiště. Daly se tu však také najít odpovědi. A právě příslib odhalení tajemství ukrytých v těch vidinách byl pro ni neodolatelný.

Ti hadi teď byli blíž, natahovali se po ní. Kdyby měla rozum, vypadla by, dokud to šlo. Intuice na ni křičela.